

Ik ga eens wat vertellen, over Mie den duvel.

Stel u voor ge zijt een jonge gast van 15 jaar, ge moet u nog niet scheren, maar ge staat wel alle dagen op de tram naar school, wat te draaien en te keren, om te proberen de interesse te wekken van de meisjes op tram twee, de grijze van de nouveau bois, de groene van Sint Bavo, en ge peinst, ja, aan wat peinst ge, `en dan?

Stapt er aan de Van Geersstraat een oud mens op, op haar pantoffels, mee een tas gemaakt van oude tapijten, met kleren, ge zoudt kunnen denken een voddendraapster, ge probeert u weg te steken, maar het is te laat, ze heeft u gezien, het is tante Marie. Met haar stem gelijk uit een natte kelder, vanop een halve tram verder: " Wel jan , moet ge mij niet kennen dan? Kom eens hier en geeft mij een zoentje".

De canossagang, Schaamtelijk.

Ik heb wekenlang met een omweg tram drie gepakt om al dat schoon volk waar mijn boontjes lagen te weken niet onder de ogen te moeten komen.

Dat was dus Mie den Duvel, familie, de zuster van mijn grootmoeder, en ook van Gentbrugge.

Tante Marie, kijk, ze kon twee kasseistenen doen vechten. In Gent zeggen ze, de volkswijsheid staat hier altijd gereed: "Drie wijven samen maken een Duvel" Maar dat azijnkanneke, met wat blutsen erin, ze kon op haar eentje de duivel in het huishouden brengen.

Mijn broer heeft het ook zitten gehad. Hij moest met haar meegaan naar een notaris, ik weet niet goed waarvoor maar in alle geval, van zodra ze binnen was begon ze te roepen en te tieren tegen die notaris van "gij vuile dief, geef mij mijn geld terug, gij bandiet, ge hebt mij bestolen" dat ze haar met de politie hebben moeten buiten zetten.

Ze was nochtans kind aan huis bij die notaris, keer om keer veranderde ze daar haar testament. Ze had veel opzij kunnen leggen van haar weduwenpensioen van de spoorweg, haar laatste man, ze was te gierig dat ze at, ze had geen kinderen, ze kon dus kiezen voor wie haar geld was. Ze had drie nichtjes, mijn moeder en haar twee zusters, en elk om beurt werden ze in het testament gezet en vlogen ze er weer uit.

Als Mie de Duvel onder het groene deken werd gelegd was het de jongste zuster, tante Wiewies, die alles kreeg. Maar die zei: "Zo niet" en ze heeft de erfenis mooi onder hun drieën, de drie zusters, gedeeld.

Nog zo een ding. Wij gingen vroeger naar de coiffeur op den hoek van de straat waar dat ons meetje woonde, voor de nieuwsgierigen, de Henri Mortierstraat. Bij Roger en Clara.

Clara deed de vrouwen, vooral permanents en misenplis, en Roger deed de mannen. Ge kon u daar late scheren, met zo een scheermes en een leren band om dat mes scherp te zetten en een bordje scheerschium; en de jongens die gingen daar voor een broske. De knop van de radiodistributie stond bij Roger altijd op een Franse post, zo was dat bij de coiffeurs, ik weet niet waarom. Voor de

elegance misschien. Maar, muziek van een Franse post en mijn haar a la brosse.

Roger en Clara huurden hun huis van Mie de Duvel. Een contract van 35 jaar en een vaste huur. Inflatie, dat is iets van na de oorlog. Een brood kostte in 1920 een klein beetje minder dan een halve frank en in 1940 voor dat de oorlog begon, 20 jaar later, nog altijd iets minder dan een halve frank. Achter de oorlog was dat iets meer dan een gehele frank en elk jaar ging alles naar omhoog, behalve wat Clara en Roger als pacht moesten afdragen voor hun huis aan Mie de Duvel. Tante Marie vroeg en vroeg om opslag, maar, ge hebt wel te fluiten als het paard niet pissen wil, Roger hield zijn portemonnee dicht. En dus begon Marie advocaten af te lopen, deurwaarders, vrederechters en elke keer als ze daar aan de coiffeur zijn deur passeerde, en dat was veel, want ze woonde daar ook om de hoek, stond ze daar met haar stok in de lucht te zwaaien en te roepen: "Valsheid in geschrifte, valsheid in geschrifte" zodanig dat heel de gemeente aan de deur kwam staan om te weten van waar dat al dat kabaal kwam.

't Es zo dat ze haar naam, Mie de Duvel heeft verdiend. In de familie had ze die naam al, elke ruzie begon bij haar. Het is zeker dank zij haar dat ik mijn peter nooit heb mogen zien.

Ik ben maar één keer bij haar thuis geweest, tesamen met mijn grootmoeder, haar zuster.

Ze presenteerde mee een scheef lachje een koekje, maar mijn meetje gaf mij een neep in mijn hand, zodat ik wist dat we dat moesten weigeren. Dan begon ze te vertellen: "Moet je eens wat horen, ik ben al hiel de morgen druk in touw geweest. Mijn wc was verstopt en ik heb er tot hier met mijn arm ingezet om het vuil er uit te halen" en ze toonde haar blote arm met al die sproeten erop. Dat was nog maar het eerste schuifje van haar vertellingetje. "Maar het zat te diep, ik heb er het laatste met mijn pollepel moeten uitscheppen. Ja. Allez, nu gaat ge toch wat soep drinken"

Ik had geen neep nodig om dat ook te refuseren; ik moest haar pollepel niet zien

Ik ben ook nooit niet meer terug geweest.

Ik ben ze enkel nog tegengekomen in oude fotoboeken. Ik heb nog een foto van hoer als ze nog jong was en dat zag er een treffelijk meisje uit, ge zoudt haar de communie gegeven hebben zonder biechten. Maar pas op, een mens zijn karakter staat niet op zijn voorhoofd geschreven. En daarbij: “Mee een weewe trouwen es mee de duvel aanhouwen” zeggen ze. Ze is drie keren getrouwd geweest.

Ik denk, zou ze nu leven, dat was iemand om alle dagen op facebook zitten , aan de kant van de azijnzegers en de hertefretters, de welweters en de muggeziften, de grolpotten en de hersenpikkers. Als journalist zou ze ook kunnen gediend hebben, ze zou zeker niet uit de toon gevallen zijn, dat soort kan er ook goed weg mee.

Van waar komt dat soort zure mensen? Een mens is toch niet slecht van geboorte, en slechtigheid wordt toch niet geleerd?

Waarschijnlijk is Mie de Duvel per ongeluk ergens in haar leven op een verkeerde tram gestapt, of heeft ze een afslag gemist en is ze niet meer op de goede weg geraakt. En was er niemand om haar de weg te tonen. En ook, ze zal wel niet alles verkeerd gedaan hebben.

Haar kaars is stilletjes uitgegaan en nu weet ik niet goed hoe dat ik dat vertelseltje hier moet neerleggen, ik kan er moeilijk een proper einde aan breien. Alles wat er over haar te zeggen valt is gezegd. En met iets te zeggen gelijk “Het mooiste van Antwerpen is de trein naar Gent” mee zoiets kunt ge geen afscheid nemen van een mensenleven.

Weet ge wat, Ik zal een kaarsje voor haar gaan aansteken, bij de Heilige Rita, patrones van de verloren en hopeloze gevallen. In het klooster van de paters Augustijnen in Gent. Misschien zit Mie de Duvel nog in het vagevuur en mag ze mee dat kaarsje toch nog naar de hemel.